

รูปแบบการสอนทักษะการปฏิบัติในงานตัดเย็บด้วยกิจกรรม หมอนแฟนซีสำหรับนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย

Performance Skill Teaching Model in Sewing Work Skill Practices with Fancy Pillow Activity for Upper Elementary Students

จรัสศรี พัวจินดาเนตร

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาผลการใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติในงานตัดเย็บของใช้ในบ้านด้วยกิจกรรมหมอนแฟนซีสำหรับนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถม ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนวิชางานตัดเย็บของใช้ในบ้าน วิธีวิจัยเป็นการวิจัยเชิงทดลอง ใช้แบบทดสอบก่อนและหลัง ตัวอย่างวิจัย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2557 ที่ลงเรียนวิชางานตัดเย็บของใช้ในบ้านจำนวน 60 คน เครื่องมือวิจัยที่ใช้ในการเก็บข้อมูล ได้แก่แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบประเมินทักษะการปฏิบัติงาน แบบสังเกต แบบบันทึกพฤติกรรมผู้เรียนเป็นรายบุคคลและแบบสอบถามเกี่ยวกับเจตคติต่อการเรียนวิชางานตัดเย็บของใช้ในบ้านด้วยกิจกรรมหมอนแฟนซี วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์ค่าที่แบบไม่เป็นอิสระต่อกัน และวิเคราะห์ค่าที่แบบเป็นอิสระต่อกัน

ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนการสอน โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติในงานตัดเย็บของใช้ในบ้านด้วยกิจกรรม เรื่อง หมอนแฟนซี 1) มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนในวิชางานตัดเย็บของใช้ในบ้านสูงกว่าก่อนการทดลอง และ 2) เห็นคุณค่าต่อการทำงานตัดเย็บของใช้ในบ้านสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ 0.05

คำสำคัญ: รูปแบบการสอน/ทักษะการปฏิบัติงาน/งานตัดเย็บ

Abstract

This research aimed to investigate the effect of using the performance skill teaching model with a fancy pillow activity on the learning achievements and attitude in studying sewing work skill practices for upper elementary students of Chulalongkorn University Elementary Demonstration School. The study applied the pretest-posttest control group design. The group sample consisted of 5th grade students having the quantity of 60 who were studying sewing work skills, year of 2014. The methods for data collection and evaluation were 1) the questionnaire concerning the attitude toward sewing work skill practices with the fancy pillow activity, 2) the test for learning achievement, 3) the evaluation for work practice skill, and 4) the observation and record for the individual learner's behavior. The data were analyzed using dependent t-test and independent t-test.

It was found that the sample students, after learning with the performance skill teaching model with fancy pillow activity, 1) had higher learning achievement and better attitude toward sewing work skill practices than before the treatment, and 2) showed remarkably high appreciation for the value of household sewing work at a statistically significant level of 0.05.

KEYWORDS: TEACHING MODEL/PERFORMANCE SKILL/SEWING WORK

บทนำ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มุ่งพัฒนาให้ผู้เรียนเป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ และพัฒนาให้ผู้เรียนมีคุณภาพตามมาตรฐานการเรียนรู้ที่กำหนด จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะที่สำคัญข้อหนึ่งคือ ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต ความสามารถในการนำกระบวนการต่าง ๆ ไปใช้ในชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง การทำงานและการอยู่ร่วมกันในสังคมด้วยการสร้างเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคล

การจัดการปัญหาและความขัดแย้งต่าง ๆ อย่างเหมาะสม การปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและสภาพแวดล้อม และการรู้จักหลีกเลี่ยงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ที่ส่งผลกระทบต่อตนเองและผู้อื่น และในการปฏิรูปการศึกษาในศตวรรษที่ 21 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

ประเด็นสำคัญหนึ่งของระบบการศึกษาและเรียนรู้ที่ต้องปฏิรูปอย่างเร่งด่วน คือ การพัฒนาคุณภาพคนไทยยุคใหม่ให้มีความรู้ตั้งแต่ปฐมวัย สามารถเรียนรู้ด้วยตนเองและแสวงหาความรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิตสามารถคิดวิเคราะห์ คิดแก้ปัญหา คิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีจิตสาธารณะ

และคำนึงถึงประโยชน์ส่วนรวม รวมทั้งมีทักษะ ความรู้พื้นฐานที่จำเป็น มีสมรรถนะ ความรู้ความสามารถ สามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2551)

การจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้กำหนดให้ผู้เรียนเรียนรู้ ทั้งหมด 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ โดยกลุ่มสาระ การเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยีเป็นกลุ่ม สาระหนึ่งที่จะช่วยพัฒนาให้ผู้เรียนมีความรู้ ความ เข้าใจ มีทักษะพื้นฐานที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต และรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลง สามารถนำความรู้ เกี่ยวกับการดำรงชีวิตมาประยุกต์ใช้ในการทำงาน และการดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างพอเพียง และมีความสุข ซึ่งเป็นการพัฒนาผู้เรียนแบบ องค์กรร่วมทำให้มีความรู้ความสามารถ มีทักษะใน การทำงาน เห็นแนวทางในการประกอบอาชีพ และการศึกษาต่อได้อย่างมีประสิทธิภาพ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

ในรายวิชางานตัดเย็บของใช้ในบ้าน กลุ่ม สาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี เป็นรายวิชาบังคับเลือก ในระดับชั้นประถมศึกษา ปีที่ 5 ซึ่งตรงกับสาระที่ 1 ผู้เรียนต้อง เข้าใจการทำงาน มีความคิดสร้างสรรค์ มีทักษะ กระบวนการทำงานทักษะการจัดการ ทักษะ กระบวนการแก้ปัญหา ทักษะการทำงานร่วมกัน และทักษะการแสวงหาความรู้ มีคุณธรรมและ ลักษณะนิสัยในการทำงาน มีจิตสำนึกในการใช้ พลังงาน ทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม เพื่อการ ดำรงชีวิตและครอบครัวโดยในรายวิชางานตัดเย็บ ของใช้ในบ้าน จะให้ความสำคัญกับการซ่อมแซม เสื้อผ้า และการเย็บด้วยมือ การเย็บด้วยมือเป็น งานที่ต้องการความละเอียดสวยงามเป็นการ ส่งเสริมความประณีต และเพิ่มคุณค่าให้แก่งาน

ยิ่งขึ้น จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเรียนรู้และฝึก การเย็บด้วยมือ

ประสบการณ์ของผู้วิจัยในการสอนรายวิชา งานตัดเย็บของใช้ในบ้าน กลุ่มสาระการงานอาชีพ และเทคโนโลยี ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่า ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในรายวิชา งานตัดเย็บ ของใช้ในบ้าน ที่ผ่านมาไม่ประสบผลสำเร็จ เท่าที่ควร โดยเฉพาะด้านการปฏิบัติทักษะการ ตัดเย็บของนักเรียน การจัดกระบวนการเรียนรู้ มุ่งเน้นการสอนเนื้อหาตามที่หลักสูตรกำหนด โดยใช้วิธีการสอนโดยตรงหรือบอกความรู้ อธิบายเนื้อหา ใช้สื่อประกอบ และใช้การสาธิต ให้ทำตามบ้าง การวัดผลและการประเมินผลใช้ วิธีการทดสอบที่เน้นการวัดความรู้และความเข้าใจ โดยผู้เรียนส่วนใหญ่ยังขาดทักษะการจัดการ ขาดทักษะในกระบวนการแก้ปัญหาในการทำงาน ทำให้การปฏิบัติงานไม่ประสบผลสำเร็จตาม จุดประสงค์ที่ตั้งไว้ และขาดจิตสำนึกในการใช้ ทรัพยากรในการปฏิบัติงานอย่างประหยัดคุ้มค่า การสอนทักษะปฏิบัติ เป็นรูปแบบการสอนที่ มุ่งหวังให้ผู้เรียนนำความรู้และทักษะจากสถานการณ์ เดิมที่พบในกระบวนการเรียนรู้ไปใช้ในสถานการณ์ ที่แตกต่างกันในการเรียนการประกอบอาชีพ หรือในชีวิตจริง ทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ และสามารถพัฒนาตัวเองได้โดยคิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น การศึกษาเป็นกระบวนการ เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคล ทั้งด้านความรู้ ความเข้าใจ ด้านความชำนาญ หรือ ทักษะปฏิบัติ และด้านทัศนคติ ค่านิยม ให้ไปในทิศทางที่ทำให้ บุคคลเจริญอย่างเต็มที่เพื่อให้มีคุณค่าต่อสังคมที่ อยู่อาศัย (UNESCO, อ้างถึงในวีระพันธ์ ลิทธิพงศ์, 2540)

การจัดการเรียนการสอนที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และเกิดความเข้าใจ บรรลุจุดมุ่งหมายทางการศึกษา 3 ด้าน ทั้งด้านพุทธิพิสัย (Cognitive domain) จิตพิสัย (Affective domain) และทักษะพิสัย (Psychomotor domain) โดยการศึกษาที่ให้นักเรียนเป็นศูนย์กลางควรมุ่งสู่ จิ ปุ ลิ และการศึกษา 4 ด้าน เพื่อพัฒนาความรู้ความสามารถได้ครอบคลุม (ทิตนาแซมณี, 2550) ซึ่งจะเป็นการช่วยให้เด็กสนใจค้นคว้าเพิ่มเติม มีความสามารถในการแก้ปัญหา รักการทำงาน มีสุขภาพกายและใจที่ดี และเป็นคนดีของครอบครัว และสังคมการสอนทักษะใหม่ ๆ ครูจึงจำเป็นต้องค้นคว้า วิธีการสื่อสารหรืออธิบายให้นักเรียนเข้าใจ หรือครูจะต้องลงมือแสดงทักษะนั้นให้เป็นตัวอย่างก่อน การที่ครูต้องบอกต้องทำ จึงไม่ใช่การสอนที่ผิดทาง กิจกรรมเป็นเพียงเครื่องมือที่ใช้ฝึก จิ ปุ ลิ และให้การศึกษา 4 ด้าน และครูไม่จำเป็นต้องคิดหากิจกรรมในทุกเรื่องเสมอไปด้วยการสอนที่ดีต้องพยายามเชื่อมโยงกับชีวิตจริง ตั้งคำถามให้เด็กคิด ฝึกให้เด็กตั้งคำถาม ฝึกสังเกต และศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมด้วยตนเอง สามารถบูรณาการในการสอนแต่ละครั้งได้

การศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า งานวิจัยที่เกี่ยวกับทักษะปฏิบัติส่วนใหญ่จะเป็นทางด้านดนตรีศิลปะเช่น ทวีรัตน์ กุลดำรงวิวัฒน์ (2543) ได้ศึกษาความสามารถการวาดภาพระบายสีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนจากกิจกรรมการเรียนการสอนของแคโรล ดี โฮลเดิน งานที่เกี่ยวกับการประดิษฐ์หรือ

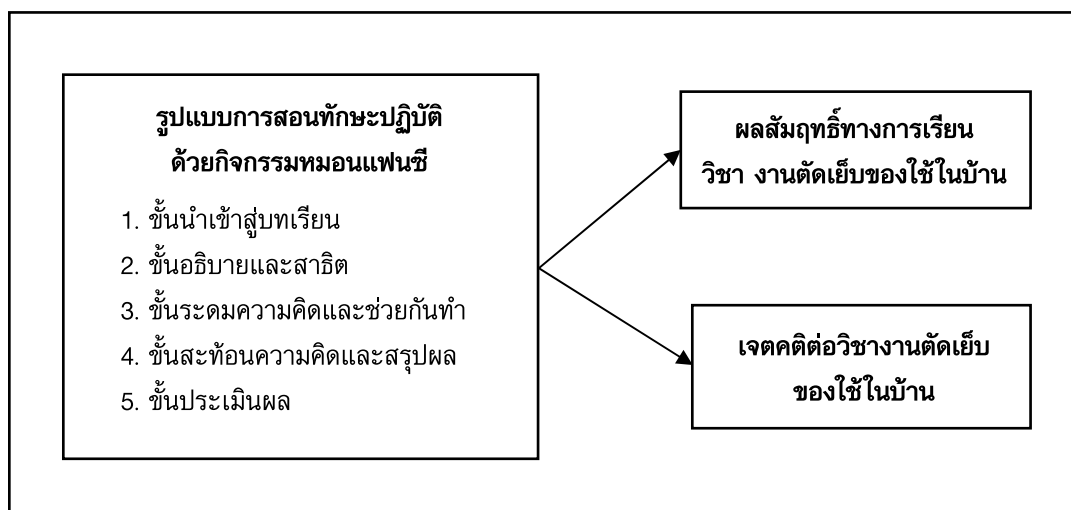
ตัดเย็บนั้นพบงานวิจัยน้อยมาก เช่น การศึกษาการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นทักษะกระบวนการ เรื่อง บายศรีปากชม สารการงานอาชีพและเทคโนโลยี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 (ทัศนีย์ หลักเพชร, 2550) ปัญหาหลักที่พบในปัจจุบัน คือ การที่ครูสอนด้วยวิธีการบอกเล่าอย่างเดียว ทำให้ห้องเรียนที่มีนักเรียนที่เรียนรู้ได้ต่างกัน บางคนเข้าใจบางคนไม่เข้าใจ ครูจึงต้องหาเทคนิคหรือวิธีที่จะลดข้อจำกัดในด้านความแตกต่างทางการเรียนรู้เหล่านี้ ซึ่งมีหลายวิธี เช่น เพื่อนช่วยเพื่อน กิจกรรมกลุ่มหรือกิจกรรมพิเศษในระหว่างที่ครูช่วยเหลือเด็กอ่อน สามารถนำไปใช้ได้จริงในการเรียนการสอนทักษะเกี่ยวกับการตัดเย็บซึ่งเป็นเรื่องที่ยากและซับซ้อน และนักเรียนส่วนมากยังไม่เข้าใจทางด้านงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยตรงก็มีจำนวนน้อยมาก

ดังนั้นผู้วิจัยในฐานะของครูผู้สอน จึงมีความสนใจที่จะพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาด้านทักษะการปฏิบัติในงานตัดเย็บของใช้ในบ้าน โดยกิจกรรมหมอนแฟนซี สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถม ซึ่งเป็นกิจกรรม 5 ชั้น ครอบคลุมในด้านความรู้ ทักษะในการปฏิบัติงาน ความคิดเห็นและความรู้สึกที่ดีต่อการเรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี สามารถนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันเพิ่มทักษะในการทำงาน และนำไปใช้เป็นแนวทางในการประกอบอาชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพ

กรอบแนวคิดการวิจัย

การศึกษาพระราชดำริของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ที่ทรงบรรยายเกี่ยวกับแนวโน้มการจัดการเรียนการสอนเพื่อการเรียนรู้ในทศวรรษหน้า ทรงนิยามเกี่ยวกับการศึกษาที่ให้นักเรียนเป็นศูนย์กลาง และส่งเสริมให้นักเรียนค้นคว้าหาความรู้ด้วยวิธี สู่ จิ ภูมิ และการศึกษาสี่อย่าง คือ พุทธศึกษา จริยศึกษา พลศึกษา และหัตถศึกษา ในการพัฒนาการจัดการเรียนรู้และพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความรู้รอบด้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านทักษะการปฏิบัติ ดังที่ทศนา แชมมณี (2550) ได้กล่าวเกี่ยวกับการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติโดยฝึกให้ผู้เรียนสามารถทำทักษะย่อย ๆ ได้ก่อนแล้วค่อยเชื่อมโยงต่อกันเป็นทักษะใหญ่ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษางานวิจัยของทัศนีย์ หลักเพ็ชร (2548) ได้ศึกษาการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นทักษะกระบวนการ ประสิทธิภาพของนักเรียนที่เรียนด้วยแผนการจัดกิจกรรมนี้มีความรู้เพิ่มขึ้น

จากก่อนเรียน เท่ากับ 0.81 และนักเรียนมีความพึงพอใจในการเรียนโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด งานวิจัยของลาววัลย์ ศรีศิลปนันท์ (2553) ที่ศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอนแบบสาธิตและการสอนแบบวางแผนอิสระที่ส่งผลต่อเจตคติในการเรียนรู้ และจากประสบการณ์ในการสอนของผู้วิจัยและการศึกษานำร่องที่เกี่ยวข้องกับทักษะปฏิบัติในงานตัดเย็บ พบว่านักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในทักษะการตัดเย็บมากยิ่งขึ้น และสามารถปฏิบัติได้ถูกต้องด้วยกระบวนการเรียนการสอนทั้ง 5 ขั้นตอน ผู้วิจัยจึงได้สังเคราะห์แนวคิดและประสบการณ์ในการสอนทักษะปฏิบัติในกิจกรรมหมอนแพนซี ซึ่งเป็นกิจกรรมงานตัดเย็บของใช้ในบ้านด้วยมือที่อาศัยทักษะการเนา การดันถอยหลัง การสอยพัน การติดกระดุม และอาศัยความคิดสร้างสรรค์ ทักษะการทำงานอย่างเป็นระบบ และประณีต ดังแสดงในกรอบแนวคิดของการวิจัยดังนี้

ภาพ 1.1 กรอบแนวคิดของการวิจัย

วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาผลการใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติในงานตัดเย็บของใช้ในบ้านด้วยกิจกรรมเรื่อง หมอนแฟนซี สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถมที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนในวิชางานตัดเย็บของใช้ในบ้าน

สมมติฐานการวิจัย

การจัดกิจกรรมการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติในรายวิชา งานตัดเย็บของใช้ในบ้าน โดยใช้กิจกรรมหมอนแฟนซี จะเป็นวิธีการที่จะทำให้ให้นักเรียนมีการพัฒนาในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และด้านทักษะปฏิบัติงานตัดเย็บสูงขึ้น โดยแบ่งเป็นข้อสมมติฐานย่อยดังนี้

1. หลังการทดลอง นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนทักษะการปฏิบัติในงานตัดเย็บของใช้ในบ้านด้วยกิจกรรม เรื่อง หมอนแฟนซี จะมีค่าเฉลี่ยคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและค่าเฉลี่ยคะแนนเจตคติต่อการเรียนวิชางานตัดเย็บของใช้ในบ้านสูงกว่าก่อนการทดลอง

2. หลังการทดลอง นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนทักษะการปฏิบัติในงานตัดเย็บของใช้ในบ้านด้วยกิจกรรม เรื่อง หมอนแฟนซี จะมีค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและค่าเฉลี่ยคะแนนเจตคติต่อการเรียนวิชางานตัดเย็บของใช้ในบ้านสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม

วิธีการวิจัย

ประชากร คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่าย

ประถมที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 280 คน

ตัวอย่างวิจัย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยฝ่ายประถม ที่ลงทะเบียนในรายวิชางานตัดเย็บของใช้ในบ้าน ภาคปลาย ปีการศึกษา 2557 จำนวน 60 คน ใช้การเลือกตัวอย่างด้วยการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (purposive sampling) เฉพาะผู้เรียนที่ลงทะเบียนในรายวิชานี้ โดยแบ่งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมตามห้องเรียน ซึ่งโรงเรียนมีการจัดนักเรียนเข้าห้องเรียนอย่างเท่าเทียมกัน

ตัวแปรที่ศึกษา

1. **ตัวแปรต้น** ได้แก่ รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติงานตัดเย็บโดยใช้กิจกรรมหมอนแฟนซี

2. **ตัวแปรตาม** ได้แก่ ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติ ได้แก่

2.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.2 เจตคติต่อการปฏิบัติในงานตัดเย็บ

3. **ตัวแปรควบคุม** ได้แก่ 1) ครูผู้สอน 2) ช่วงเวลาในการสอน 3) บรรยากาศในชั้นเรียน และ 4) กิจกรรมการเรียนการสอน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแบ่งออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ 1) เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการทดลอง คือ รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง หมอนแฟนซี 2) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบทดสอบ

วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบสอบถาม แบบสังเกตและแบบบันทึกพฤติกรรมผู้เรียนเป็นรายบุคคลและ 3) เครื่องมือที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ สถิติทดสอบค่าทีแบบไม่เป็นอิสระต่อกัน (dependent t-test) และสถิติทดสอบค่าทีแบบเป็นอิสระต่อกัน (independent t-test)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองกับนักเรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 60 คน ซึ่งมีการแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มทดลอง คือ กลุ่มนักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติในงานตัดเย็บของใช้ในบ้านด้วยกิจกรรมเรื่อง หมอนแฟนซี 5 ขั้นตอน และกลุ่มควบคุม คือ กลุ่มที่เรียนด้วยวิธีการปกติ คือ สอนโดยการจัดกิจกรรม 3 ชั้น โดยมีการเก็บรวบรวมข้อมูล 2 แบบ คือ การเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ ดังนี้

การเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณผู้วิจัยดำเนินการเตรียมการจัดเตรียมนักเรียนโดยปฐมนิเทศให้ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับเรื่องการจัดการเรียนการสอนทักษะการปฏิบัติในงานตัดเย็บของใช้ในบ้าน ด้วยกิจกรรมหมอนแฟนซี แล้วจึงทดสอบก่อนเรียนกับกลุ่มตัวอย่างวิจัยและกลุ่มควบคุม จากนั้นดำเนินการสอนนักเรียน ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยแผนการจัดการเรียนรู้มีด้วยกันทั้งสิ้นจำนวน 8 แผน ระยะเวลาในการสอนรวม 16 ชั่วโมง หลังจากการทดลองสิ้นสุดลง ผู้วิจัยจึงดำเนินการทดสอบหลังเรียนทั้งในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

การเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยการสังเกตพฤติกรรมตลอดระยะเวลาในการสอนรวม 16 ชั่วโมงและการสัมภาษณ์นักเรียนเป็นรายบุคคลหลังการทดลองเพื่อยืนยันผลการวิจัยด้วยผลการประเมินของครู

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำเสนอผลโดยแบ่งเป็นผลการวิจัยเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ ดังนี้ 1) เชิงปริมาณ ประกอบด้วย การใช้สถิติเชิงบรรยายเพื่ออธิบายลักษณะการแจกแจงของข้อมูลพื้นฐานของตัวอย่างวิจัย ประกอบด้วย ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ค่าทีแบบไม่เป็นอิสระต่อกัน (dependent t-test) เพื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และค่าเฉลี่ยคะแนนเจตคติต่อการเรียน ในรายวิชาการตัดเย็บของใช้ในบ้านด้วยกิจกรรม เรื่อง หมอนแฟนซี ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ก่อนการทดลอง (pretest) และหลังการทดลอง (posttest) การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์ค่าทีแบบเป็นอิสระต่อกัน (independent t-test) เพื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และค่าเฉลี่ยคะแนนเจตคติต่อการเรียน ในรายวิชาการตัดเย็บของใช้ในบ้านด้วยกิจกรรม เรื่อง หมอนแฟนซี ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังการทดลอง (posttest) ระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง 2) การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพจะนำเสนอข้อมูลการสัมภาษณ์ การสังเกตพฤติกรรมการเรียนการสอนในรายวิชา งานตัดเย็บของใช้ในบ้านด้วยกิจกรรมหมอนแฟนซี

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยเรื่องรูปแบบการสอนทักษะการปฏิบัติในงานตัดเย็บด้วยกิจกรรมหมอนแพนซีสำหรับนักเรียนประถมศึกษาตอนปลายสามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ผลของการใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติในงานตัดเย็บของใช้ในบ้านที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติในงานตัดเย็บของใช้ในบ้านด้วยกิจกรรม เรื่อง หมอนแพนซี จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระยะหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยก่อนการทดลองนักเรียนมีค่าเฉลี่ยคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

เท่ากับ 10.80 (SD = 1.67) และหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เท่ากับ 15.67 (SD = 2.45) รายละเอียดดังตาราง 1.1

นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติในงานตัดเย็บด้วยกิจกรรมหมอนแพนซี (กลุ่มทดลอง) มีค่าเฉลี่ยคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบปกติ (กลุ่มควบคุม) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($p < .05$) โดยนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบปกติ มีค่าเฉลี่ยคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเท่ากับ 12.80 (SD=3.28) และนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติในงานตัดเย็บด้วยกิจกรรมหมอนแพนซี (กลุ่มทดลอง) มีค่าเฉลี่ยคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเท่ากับ 15.67 (SD = 2.45) รายละเอียดดังตาราง 1.2

ตาราง 1.1 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลองในระยะก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง

กลุ่มทดลอง	ก่อนการทดลอง (pretest)		หลังการทดลอง (posttest)		Sig.
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	
คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	10.80	1.67	15.67	2.45	.00

* $p < .05$

ตาราง 1.2 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชางานตัดเย็บของใช้ในบ้านด้วยกิจกรรม เรื่อง หมอนแพนซี ระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองในระยะหลังการทดลอง

กลุ่มทดลอง	ก่อนการทดลอง (pretest)		หลังการทดลอง (posttest)		Sig.
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	
คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	12.80	3.28	15.67	2.45	.00

* $p < .05$

2. ผลของการใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติในงานตัดเย็บของใช้ในบ้านที่มีต่อเจตคติในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติในงานตัดเย็บของใช้ในบ้านด้วยกิจกรรม เรื่อง หมอนแพนซี จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนในวิชางานตัดเย็บของใช้ในบ้าน (ด้านการเห็นคุณค่าต่อการทำงานตัดเย็บของใช้ในบ้าน) สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยก่อนการทดลองนักเรียนมีคะแนนเจตคติต่อการเรียนวิชางานตัดเย็บของใช้ในบ้าน ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน อยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.24 (SD = 0.41) และหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนเจตคติต่อการเรียนวิชางานตัดเย็บของใช้ในบ้านอยู่ในระดับสูง ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.13 (SD = 0.66) และมีค่าเฉลี่ยคะแนนเจตคติต่อการเรียนวิชางานตัดเย็บของใช้ในบ้านในด้านการเห็นคุณค่าต่อการทำงานตัดเย็บของใช้ในบ้านสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .05$) โดยก่อนการทดลอง

นักเรียนมีคะแนนเจตคติต่อการเรียนวิชางานตัดเย็บของใช้ในบ้าน ด้านการเห็นคุณค่าต่อการทำงานตัดเย็บของใช้ในบ้านอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.94 (SD = 0.21) และหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนเจตคติต่อการเรียนวิชางานตัดเย็บของใช้ในบ้านด้านการเห็นคุณค่าต่อการทำงานตัดเย็บของใช้ในบ้านอยู่ในระดับสูง ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.19 (SD = 0.37) รายละเอียดดังตาราง 1.3

นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติในงานตัดเย็บด้วยกิจกรรมหมอนแพนซี (กลุ่มทดลอง) มีค่าเฉลี่ยคะแนนเจตคติต่อการเรียนวิชางานตัดเย็บของใช้ในบ้าน ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน สูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบปกติ (กลุ่มควบคุม) อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($p > .05$) โดยนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบปกติ (กลุ่มควบคุม) มีค่าเฉลี่ยคะแนนเจตคติต่อการเรียนวิชางานตัดเย็บของใช้ในบ้านเท่ากับ 3.25 (SD = 0.31) และนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติในงานตัดเย็บด้วย

ตาราง 1.3 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนเจตคติต่อการเรียนวิชางานตัดเย็บของใช้ในบ้านของกลุ่มทดลองในระยะก่อนการทดลอง และหลังการทดลอง

กลุ่มทดลอง (n=30)	ก่อนการทดลอง (pretest)		หลังการทดลอง (posttest)		Sig.
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	
คะแนนเจตคติต่อการเรียนวิชางานตัดเย็บของใช้ในบ้าน					
ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน	3.24	0.41	4.13	0.66	.00
ด้านการเห็นคุณค่าต่อการทำงานตัดเย็บของใช้ในบ้าน	2.94	0.21	3.19	0.37	.00

* $p < .05$

กิจกรรมหมอนแพนซี (กลุ่มทดลอง) มีค่าเฉลี่ยคะแนนเจตคติต่อการเรียนวิชางานตัดเย็บของใช้ในบ้านเท่ากับ 3.26 (SD = 0.24)

ค่าเฉลี่ยคะแนนเจตคติต่อการเรียนวิชางานตัดเย็บของใช้ในบ้าน ด้านการเห็นคุณค่าต่อการทำงานตัดเย็บของใช้ในบ้านของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติในงานตัดเย็บด้วยกิจกรรมหมอนแพนซี (กลุ่มทดลอง) สูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบปกติ (กลุ่มควบคุม) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($p < .05$) โดยนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบปกติ (กลุ่มควบคุม) มีค่าเฉลี่ยคะแนนเจตคติต่อการเรียนวิชางานตัดเย็บของใช้ในบ้านเท่ากับ 3.09 (SD = 0.31) และนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติในงานตัดเย็บด้วยกิจกรรมหมอนแพนซี (กลุ่มทดลอง) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.27 (SD = 0.27) รายละเอียดดังตาราง 1.4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสังเกตและแบบบันทึกพฤติกรรมผู้เรียน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสังเกตพฤติกรรมและการสัมภาษณ์นักเรียนเป็นรายบุคคลพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้เรียนด้วยรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติ มีทักษะและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชางานตัดเย็บของใช้ในบ้านสูงขึ้น ระหว่างการทดลองซึ่งสอดคล้องกับข้อมูลเชิงคุณภาพ พบว่านักเรียนมีความสุข ชอบและสนุกสนานกับการเรียนวิชางานตัดเย็บของใช้ในบ้าน นักเรียนตื่นตื่นที่ได้ลงมือทำผลงานด้วยตนเอง และเรียนรู้ได้อย่างเข้าใจมากยิ่งขึ้น

อภิปรายผล

การวิจัยเรื่องรูปแบบการสอนทักษะการปฏิบัติในงานตัดเย็บด้วยกิจกรรมหมอนแพนซีสำหรับนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย มีประเด็นนำมาอภิปรายผลการวิจัยได้ ดังนี้

ตาราง 1.4 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนเจตคติต่อการเรียน วิชางานตัดเย็บของใช้ในบ้านด้วยกิจกรรม เรื่อง หมอนแพนซี ระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ในระยะหลังการทดลอง

หลังการทดลอง	กลุ่มควบคุม (pretest)		กลุ่มทดลอง (posttest)		Sig.
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	
คะแนนเจตคติต่อการเรียนวิชางานตัดเย็บของใช้ในบ้าน					
ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน	3.25	0.31	3.26	0.24	0.93

* $p < .05$

1) ผลของการใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติในงานตัดเย็บของใช้ในบ้านที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย

ผลจากการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติในงานตัดเย็บของใช้ในบ้านด้วยกิจกรรม เรื่อง หมอนแพนซี จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงให้เห็นว่าการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติในงานตัดเย็บด้วยกิจกรรมหมอนแพนซี เป็นแนวทางการสอนที่มีประสิทธิภาพต่อการพัฒนาความรู้และความเข้าใจในรายละเอียดต่าง ๆ ในการเรียนงานตัดเย็บได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น เนื่องจากการเรียนรู้ทักษะการตัดเย็บนั้นเป็นเรื่องที่ซับซ้อนผู้เรียนต้องเกิดการเรียนรู้ทักษะด้วยตนเองจึงจะทำให้ประสบผลสำเร็จในการปฏิบัติงานต่างๆ ได้ ดังนั้นการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติจริงโดยมีครูผู้สอนคอยให้คำแนะนำดูแลอย่างใกล้ชิด จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจและประสบผลสำเร็จในงานมากขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ ทศนีย์ หลักเพ็ชร (2550) และอุรพงษ์ โงชาฤทธิ์ (2548) ที่ศึกษาพบว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นทักษะกระบวนการ จะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

2) ผลของการใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติในงานตัดเย็บของใช้ในบ้านที่มีต่อเจตคติในการเรียนของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย

จากการวิเคราะห์เพื่อหาความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนเจตคติในการเรียนงานตัดเย็บของใช้ในบ้านของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วย

รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติ (กลุ่มทดลอง) และนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีปกติ (กลุ่มควบคุม) ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติในงานตัดเย็บของใช้ในบ้านด้วยกิจกรรม เรื่อง หมอนแพนซี มีค่าเฉลี่ยคะแนนเจตคติต่อการเรียนสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 รวมทั้งมีค่าเฉลี่ยคะแนนเจตคติต่อการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เช่นเดียวกัน เนื่องมาจากเจตคติเป็นความรู้สึกหรือความคิดเห็นของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่มีผลต่อการแสดงออกของบุคคลนั้น ๆ ซึ่งอาจจะเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยก็ได้ ขึ้นอยู่กับการรับรู้ ความรู้สึกของแต่ละบุคคล ดังนั้นในการเปลี่ยนแปลงเจตคติของผู้เรียนให้มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนนั้นครูจึงเป็นบุคคลที่มีบทบาทสำคัญอย่างยิ่ง เพราะในกระบวนการเรียนการสอนทักษะครูจะเป็นผู้ที่อยู่ใกล้ชิดผู้เรียนมากที่สุด ครูจึงต้องเปิดโอกาสและให้อิสระทางการคิดแก่ผู้เรียน จัดสภาพแวดล้อม บรรยากาศในห้องเรียนให้มีความเหมาะสมและเอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ สร้างความประทับใจและพึงพอใจให้เกิดขึ้นแก่ผู้เรียนโดยทำให้ผู้เรียนรู้สึกว่าเป็นส่วนหนึ่งของห้องเรียน เช่น การเปิดโอกาสให้แสดงความคิดเห็น การให้ผู้เรียนได้ลงมือสร้างผลงานด้วยตนเองเป็นต้น จะทำให้เกิดความภาคภูมิใจและเป็นการช่วยพัฒนาความคิด และช่วยพัฒนาเจตคติที่ดีของผู้เรียนให้มีมากยิ่งขึ้นด้วย สอดคล้องกับงานวิจัยของ Dahlman (2007) Pavlou (2006) และ Steiner (2005) ที่ศึกษาพบว่า การที่นักเรียนได้มีส่วนร่วมในชั้นเรียน เช่น การมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นหรือการแสดงออกทางผลงาน จะ

ช่วยเพิ่มแรงจูงใจในการเรียนและการทำงานเพิ่มมากยิ่งขึ้นและส่งผลต่อการเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนและการสร้างสรรค์ผลงานอีกด้วย

3) นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติในงานตัดเย็บด้วยกิจกรรมหมอนแพนซี (กลุ่มทดลอง) มีค่าเฉลี่ยคะแนนเจตคติต่อการเรียนวิชางานตัดเย็บของใช้ในบ้าน ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน สูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบปกติ (กลุ่มควบคุม) ซึ่งดังที่กล่าวในข้อ 2 ว่าเจตคติเป็นความรู้สึกหรือความคิดเห็นของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ที่มีผลต่อการแสดงออกของบุคคลนั้นๆ ขึ้นอยู่กับการรับรู้ ความรู้สึกของแต่ละคน ครูเป็นบุคคลที่มีบทบาทสำคัญ ซึ่งกระบวนการสอนทั้ง 2 แบบครูให้ความสำคัญเพื่อให้นักเรียนมีเจตคติต่อการเรียนวิชางานตัดเย็บของใช้ในบ้านทั้งสองแบบ จึงทำให้เด็กทั้งสองกลุ่มมีเจตคติที่แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ

4) การอภิปรายเพิ่มเติมในประเด็นอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย อาทิ การให้คะแนนนักเรียนมีการประเมินผลงาน 3 ส่วน คือ ตนเอง เพื่อน และครู สร้างความรู้สึกที่เที่ยงธรรม เพราะคะแนนมาจากการตัดสินของตนเองและเพื่อน ไม่ใช่ครูเป็นผู้ตัดสินเพียงคนเดียว ครูต้องอธิบายขั้นตอนการประเมินผลงานอย่างละเอียดและชัดเจนเพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้และเข้าใจตรงกันเพื่อไม่ให้เกิดความลำเอียงในการให้คะแนนตลอดจนนักเรียนบางกลุ่มที่มาเรียนประสบปัญหาเวลาเรียนลดลง เนื่องจากติดวันหยุดนักขัตฤกษ์หรือเหตุการณ์ที่มีความจำเป็นต้องหยุดเรียนกระทันหัน เพราะสถานการณ์บ้านเมืองไม่ปลอดภัย นักเรียนกลุ่มนี้ควรจัดสรรให้มีเวลาเรียนเพิ่มเติมนอกเหนือในชั่วโมงเรียนปกติ

ข้อเสนอแนะ

การศึกษารูปแบบการสอนทักษะการปฏิบัติในงานตัดเย็บด้วยกิจกรรมหมอนแพนซี สำหรับนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย ผู้วิจัยได้เสนอข้อเสนอแนะเพื่อเป็นประโยชน์ต่อการทำวิจัยต่อไปดังนี้

ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

1) ผลจากการวิจัยพบว่าการนำรูปแบบการสอนทักษะการปฏิบัติมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนสามารถส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชางานตัดเย็บของใช้ในบ้านได้ดี ดังนั้นผู้บริหารโรงเรียนหรือหัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ทุกกลุ่มสาระ ควรส่งเสริมให้ครูผู้สอนนำรูปแบบการสอนทักษะการปฏิบัติไปใช้ในการจัดการเรียนรู้ เพื่อให้นักเรียนสามารถพัฒนาเจตคติที่ดีและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไปพร้อมกัน เพื่อให้นักเรียนมีความกระตือรือร้น และมีความมุ่งมั่นเอาใจใส่ในการเรียน รวมถึงเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนให้ได้ดียิ่งขึ้น

2) ในการนำรูปแบบการสอนทักษะการปฏิบัติในงานตัดเย็บของใช้ในบ้านไปใช้ ครูผู้สอนควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ซักถาม และแสดงความคิดเห็นอย่างอิสระในขั้นตอนระหว่างการเรียนการสอน และคอยกระตุ้นให้นักเรียนตามอยู่เสมอ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในแต่ละขั้นตอนของกระบวนการทำงานและสามารถสร้างสรรค์ผลงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1) งานวิจัยนี้ศึกษากับตัวอย่างที่เป็นนักเรียนในระดับประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเท่านั้น ในการวิจัยครั้งต่อไปจึงควรศึกษารูปแบบการสอนทักษะการปฏิบัติในงานตัดเย็บของใช้ในบ้านใน

สถาบันการศึกษาอื่น ๆ หรือในระดับชั้นอื่น ๆ ที่มีบริบทแตกต่างกันเพิ่มเติม เพื่อเป็นการตรวจสอบว่ายังคงมีผลลัพธ์เช่นเดียวกันกับการศึกษาในกลุ่มนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยหรือไม่

2) ควรมีการทดลองนำรูปแบบการสอน

ทักษะการปฏิบัติไปใช้ในการจัดการเรียนรู้ในรายวิชาอื่น ๆ หรือนำไปบูรณาการร่วมกับเนื้อหาของรายวิชาต่าง ๆ เพื่อให้ทราบถึงผลของการใช้รูปแบบการสอนทักษะการปฏิบัติต่อการเรียนวิชาอื่น ๆ และส่งเสริมให้นักเรียนสามารถพัฒนาทักษะการปฏิบัติในด้านต่าง ๆ ได้อย่างครบถ้วนเต็มศักยภาพ และเกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียน

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). *หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544*. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). *พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545*. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- ทวีรัตน์ กุลดำรงวิวัฒน์. (2543). *การศึกษาความสามารถการวาดภาพระบายสีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนจากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของแคโรลดีโฮลเด็น* (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- ทัศนีย์ หลักเพชร. (2548). *การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นทักษะกระบวนการเรื่องบายศรีปากชม กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะและเทคโนโลยีชั้นประถมศึกษาปีที่ 6* (การศึกษาค้นคว้าอิสระปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ทิตนา แคมมณี. (2550). *ศาสตร์การสอน*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ลาวัลย์ ศรีศิลปนันท์. (2553). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียน เจตคติ และความคิดเห็นต่อการเรียนวิชางานบ้านและวิชาโภชนาการของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา ระหว่างกลุ่มที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบสาธิต การสอนแบบวางแผนอิสระ และการสอนรวมแบบสาธิตกับแบบวางแผนอิสระ*. *วารสารวิธีวิทยาการวิจัย*, 23(2), 135-150.
- สำนักงานมาตรฐานการศึกษาและพัฒนาการเรียนรู้. (2550). *การจัดการเรียนรู้แบบประสบการณ์ที่เน้นการปฏิบัติ*. กรุงเทพมหานคร: ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- อุรพงษ์ โงษาฤทธิ์. (2548). *การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นทักษะกระบวนการเรื่องการประดิษฐ์ดอกไม้จากแป้งข้าวเหนียวกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะและเทคโนโลยีชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1* (การศึกษาค้นคว้าอิสระปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

ภาษาอังกฤษ

- Dahlman, Y. (2007). Towards a theory that links experience in the arts with the acquisition of knowledge. *Journal Compilation*, 2(3), 274-284.
- Pavlou, V. (2006). Pre-adolescents' perceptions of competence, motivation and engagement in art activities. *Journal Compilation*, 25(2), 194-203.
- Steiner, C. R. (2005). Comparison of student opinions toward experiential learning in two undergraduate agricultural capstone courses designed with contrasting delivery techniques. *Dissertation Abstracts International*, 65(09), 3251-A.

ผู้เขียน

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ จรัสศรี พัวจินดาเนตร อาจารย์โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถม
โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถม ถ.พญาไท แขวงวังใหม่ เขตปทุมวัน
กรุงเทพมหานคร 10330 อีเมล: puajindanetr99@hotmail.com